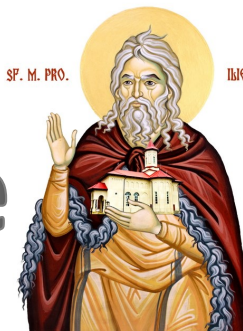

Speranța Sfântului Ilie

Foaie săptămânală a Parohiei Sf. Ilie cartier
Speranța din Piatra-Neamț

Duminica a 17-a după Rusalii (a Cananeencei)

Apostolul citit ne amintește că suntem Biserica Dumnezeului celui viu, prezent într-însa și în fiecare dintre noi și nu ne putem comporta ca și cum a fi creștin e o haină îmbrăcată numai la sărbătoare sau o umbrelă de care ne aducem aminte numai când plouă.

La rugăciunile de seară, al doilea tropar de umilință, după "Slavă ...", exact acest lucru ni-l așează în gură și-n minte, că El este Dumnezeu nostru și noi poporul Său, El ne iartă și ne protejează, El ne-a creat, Lui ne rugăm, în El nădăjduim. Să-l luăm în serios.

Sf. Apostol Pavel ne îndeamnă să ne separăm de cei care păcătuiesc, se întinează, sunt ruși de Dumnezeu și de Biserică, și să ne vedem de lupta cu păcatele noastre, de relația cu Dumnezeu, de sfințirea noastră, ca să fim cu adevărat și în mod simțit fii și fiice ai și ale lui Dumnezeu.

Aceasta nu înseamnă să ne separăm fizic, în sensul unei ghetozări, unei grupări a creștinilor în comunități

izolate, cu barieră și gardieni înarmați. În primul rând, separarea se face în inima noastră: înțelegem cu mintea că suntem altfel și avem altă direcție, alt scop în viață; ne rupem de poftele, dorințele, așteptările, visele de plăcere și fericire trupească, lumească; ne revoltăm și ne scârbim de ambițiile și eforturile de căpătuire și înălțare lumească, materială, egoistă; ne concentrăm pe suflet, pe rugăciune, pe post, pe milă, pe răbdare, pe relația cu duhovnicul și cu Biserica.

Apoi realizăm că și în viața de zi cu zi, sau la zile mari, sunt limite pe care, din educație (ori lipsa ei), din felul în care s-au obișnuit să gândească, ori să simtă, trebuie să le așezăm în relația cu lumea și cu cei lumești, fie aceia rudenii, dacă nu vrem să ne trezim atrași în iureșul ambițiilor, poftelor, intereselor, minciunilor și haosului din viața lor, în care multe funcționează, merg înainte, dar cu opinteli, cu nervi, cu compromisuri, apăsând pe cei din jur, fără nici o idee pe care să o vezi clar și neabătut la dâșii.

Să nu uităm de frică, de tremur, de acea grijă de a nu mai greși, a nu mai răni, a nu deranja, a nu supăra, a nu lăsa mintea ori sentimentele pe aiurea. Frica reprezintă începutul înțelepciunii și înțelepțirii, și însoțește chiar și iubirea, până ajunge omul sfânt și nu mai are nevoie de ea.

Sf. Evanghelie seamănă, la prima vedere, cu un caz social din zilele noastre: o femeie știe că cineva o poate

ajuta, chiar dacă e un necunoscut, un străin; aude că trece prin preajmă, îi iese în cale, insistă, strigă, nu se lasă ignorată, trece peste normele de politețe, convinge pe cei din jurul Domnului să fie ascultată, ajunge în audiență, dovedește neobișnuite abilități de a pune problema și i se îndeplinește dorința.

Nu putem înțelege din Evanghelie că dacă preotul are o misiune pe pământ, în beneficiul credincioșilor, poate încălca orice granițe, numai ca să fie popular și să facă liniște. Smerenia, credința, insistența, depășesc într-adevăr orice opreliști, dar nu și obrăznicia, minciuna, sau repetarea unor cuvinte meșteșugite, pe un ton de jelanie.

La o privire mai profundă, mai bisericască, observăm că la Dumnezeu sunt niște reguli, niște priorități, nu facem de toate pentru toți, oricum, numai să fie clientul mulțumit. Există o încercare, un test, care arată, celui care cere și celor din jurul lui care privesc și ajută, cum să fie inima care poate nădăjdui în mila lui Dumnezeu.

Insistența fără tupeu și nesimțire întărește sufletul, îl înțelepțește, îl sensibilizează. Smerenia îl scoate din egoism, îl face să caute mila Domnului de dragul celui în nevoie, nu ca să fie el scutit de o problemă și să-și vadă de viață; smerenia înțelepțește, ajunge să poată pune problema altfel decât semețul, decât cel care crede că i se cuvine și cere ca la miting. Insistența cultivă atenția, trezvia, omul se

concentrează pe scop și uită de păcate și de alte idei, sentimente și preocupări.

Deși de altă credință, atitudinea femeii s-a socotit drept credință, și încă mare. Ea a văzut, cu anticipație, vindecarea fiicei sale și a ajunge să vorbească cu Domnul Iisus, ca pe împlinirea acestui scop. A considerat ca pe o pregustare a vieții sale alături de o fiică sănătoasă să ajungă în fața lui Iisus Hristos și să dea glas dorinței ei. Suferința ei a lucrat răbdarea, a prefăcut-o în exercițiu zilnic de curățire, înțelepțire și căutare a unei soluții pe linie spirituală, și de aici nădejdea. Nu a luat în brațe pe nu se poate, nu s-a revoltat pe cer și pe pământ, cuvintele ce ar fi evaluate azi ca rasiste și șovine au fost pentru ea nu un bici, nu un baston, ci o mână întinsă, un instrument pe care să-l folosească în atingerea scopului. Câți dintre noi nu am găsit la problemele noastre soluții în locuri neașteptate sau unelte de nevoie în locuri unde nu le-ar fi căutat cineva, dar ce aveam în minte, în inimă, a trecut peste tiparele obișnuite! De ne-ar curăți, înțelepți și deschide inima cele trimise zilnic de Dumnezeu, încât să le pricepem altfel și să se deblocheze trimiterea binecuvântărilor așteptate de noi!

S-au strâns **7910 lei pentru candelabru**. Avem nevoie de ajutor pentru plata facturilor la încălzire, deoarece banii de la 2% pe care i-am primit în toamnă se vor termina la mijlocul acestei luni.